

Nhất Ngôn Nhi Toái

Contents

Nhất Ngôn Nhi Toái	1
1. Chương 1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2: Lúc Ban Đầu Đầu Ai Hay	2
3. Chương 2: Độ Âm Bàn Tay Anh, Vì Sao Lại Gần Làn Da Tôi Đến Vậy?	4
4. Chương 3: Thu Ý, Cho Tới Bây Giờ Lạnh Thấm Tâm	6
5. Chương 4: Lời Nói Vĩnh Viễn Chỉ Là Như Mây Trôi	8
6. Chương 5: Dắt Tay, Dắt Tay, Là Tay Người Nào Đây?	10
7. Chương 6: Ánh Mặt Trời Vỡ Vụn Trên Gương Mặt Cậu	12
8. Chương 7	14
9. Chương 8: Tịch Mịch Nói Cho Chính Mình Nghe	14
10. Chương 9: (1 Lời Mà Tan)	14

Nhất Ngôn Nhi Toái

Giới thiệu

Edit: Tịch DươngBóng đêm đen đặc như mực. Trời đầy sao. Những ngôi sao lấp lánh, lấp lánh trên bầu trời cao mênh mông

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ngon-nhi-toai>

1. Chương 1: Tiết Tử

Bóng đêm đen đặc như mực. Trời đầy sao. Những ngôi sao lấp lánh, lấp lánh trên bầu trời cao mênh mông kia, lấp lánh như đôi mắt tình nhân vậy.

Trên ban công tầng 26 của khu nhà trọ, Cố Tích Triều ngửa mặt nhìn bầu trời.

Tối nay không trăng.

Không trăng, cho nên sao trên trời sáng đến không chút kiêng nể. Sáng chói mắt người nhìn.

Tách cà phê trong tay cũng dần dần lạnh. Tay trái bưng cà phê cũng thấy chơi vơi. Đưa tay ra, nhưng không phải để nâng tách kê lên môi, chỉ đơn giản là xoay cổ tay lại. (động tác nhìn đồng hồ ế -.-)

8:30

Thời gian hẹn, cũng đã qua nửa giờ rồi. Cánh tay trái lặng lẽ vươn ra bên ngoài ban công. Năm ngón tay buông. Chiếc tách cà phê bằng sứ trắng nhảy mất rơi xuống, giấy lát đã không còn thấy tăm hơi. Nghe không thấy thứ âm thanh vụn vỡ, tuy rằng nhất định nó đã tan xương nát thịt rồi.

Cổ Tích Triều đột nhiên gục đầu xuống, trán đặt trên tường chắn nơi ban công, chỉ còn thấy khuôn mặt nghiêng nghiêng của y. Cổ thon dài tựa thiên nga lộ ra khỏi áo, thanh khiết như ngọc, tịch mạch trần trụi trong không khí.

Thích Thiếu Thương, người không tới.

Đôi môi đơn bạc vô thức nhếch lên.

Ta, muốn cười cái đáp án cuối cùng này.

Ha hả.

2. Chương 1-2: Lúc Ban Đầu Đâu Ai Hay

Quanh vùng này có rất nhiều cây ngô đồng. Mùa thu cứ lê từng bước chậm chạp đến đây, mỗi cơn gió cũng dần mang theo chút phong vị se se lạnh. Tí tách. Xôn xao. Lá cây ngô đồng cũng điên cuồng rụng xuống. Chỉ không đầy vài ngày, trên con đường dài mà nhỏ hẹp đã đọng một tầng thật dày lá vàng rơi. Bước chân trên đường, lá cây khô héo phát ra những tiếng rên rỉ nhỏ vụn, giòn và mong manh, đâm thẳng vào lòng người.

Cổ Tích Triều chậm rãi đạp trên những chiếc lá ngô đồng rụng đầy trên mặt đất. Ban trưa, con đường nhỏ rất ít người lui tới, nên không khí càng trở nên u tĩnh vô cùng. Ánh mặt trời theo những chiếc lá ngô đồng cũng từng chút, từng chút rơi, loang lổ và tản mạn, mang theo chút ý thu còn chưa tàn lụi, nhẹ nhàng, lẳng lặng dừng trên chiếc áo vàng sạch sẽ của y. Mà người con trai ấy vẫn lặng lẽ cúi đầu, nhìn đôi chân mình chậm rãi bước đi, và chiếc quần bò cũng trải đủ phong sương đến trắng bệch. Một chút suy nghĩ lượn lơ trong óc.

Chợt đây, nhưng hốt hoảng nhận ra tất cả chỉ là khoảng không...

“Người cho tới bây giờ căn bản đều không tin tưởng ta! Tiểu Triều là con của người! Là con của người! Người có hiểu không?!”

Năm đó, người phụ nữ kiều ngạo có dung nhan sắc nước hương trời kia, xóa đi lớp trang điểm cũng chỉ già đi đôi chút, cứng cõi không rơi một giọt nước mắt, chỉ hung hăng bỏ lại một câu, lao nhanh ra khỏi cửa mà đi mãi.

Để lại cả căn phòng yên lặng.

Cả căn phòng yên lặng. Nam nhân ngồi trên chiếc sofa thở dài thật sâu. Tiếng thở dài thật lâu, tựa như đáy lòng rốt cục cam nguyện, hoàn toàn vỡ tan. Hắn vùi sâu mình trong sofa, đôi tay che mặt, tựa như để hết thảy trên thế giới này cứ thế trôi đi, nhìn không thấy nữa. Một giọt nước mắt, chảy xuống đôi tay đã từng lật tung thương giới lên kia.

Phía sau cánh cửa sau của căn phòng khách kia hé ra một khe hở, rồi không tiếng động khép chặt lại...

Mẹ, cha...

Cha, mẹ.

Một khắc kia, đáy lòng y bỗng chốc dâng lên cảm giác trống rỗng, sợ hãi, nôn nóng... thậm chí là tuyệt vọng. Cổ Tích Triều lựa chọn trầm mặc, giống như cha vậy, trầm mặc chống đỡ.

Gia đình của ta, phải tan sao?

Mẹ, người nhất định phải đi sao?

Yên lặng giữa mặt. Những nhánh cây ngô đồng hai bên con đường nhỏ khẽ cọ cọ vào nhau, làm thành một chiếc lồng chắn thiên nhiên khổng lồ, không còn thấy rõ màu sắc của ngày hôm nay. Nhắm mắt lại, nhưng trong mắt cũng chỉ là một trận khô khốc mờ mịt.

Vì cái gì, ta không có nước mắt? Chính là, đôi mắt vẫn đau, vẫn đau. Đau đến mức thậm nghĩ muốn chặt nhắm lại, nhưng lại e nhìn không thấy bất cứ thứ gì. Mỗi cái nháy mắt, thật sâu cảm giác được, nhìn không thấy, so với tất cả những thứ trước mắt này, hạnh phúc thực sự nhìn không thấy.

Quả nhiên, ta là một kẻ không có phúc khí!

[Y giữa mặt đứng trong trời thu mệnh mang, hai tay đút trong túi quần, cổ thon dài, tựa như... thiên nga]

Nguyên lai một người con trai, tư thái ngẩng đầu nhìn trời cũng có thể tao nhã đến vậy. Thích Thiều Thương đứng trong đám người cuối con đường nhỏ, lúc lơ đãng quay đầu lại, xa xa trông thấy một dáng người cao cao, gầy gầy mặc một chiếc áo vàng nhạt, một chiếc quần bò lam nhạt. Đứng lặng yên giữa hai hàng ngô đồng, ánh dương loang lổ ôn nhu dừng trên mái tóc y. Mà y, hơi hơi ngửa người tạo ra một độ cong đẹp mắt, khiến cả người tựa như một tòa điêu khắc hoàn mỹ.

Cảm giác kỳ diệu bỗng nhiên sinh ra tạo thành một cổ cảm giác mãnh liệt khiến Thích Thiều Thương xúc động tiến về phía trước, hướng về phía y mà đi đến.

“Thiếu Thương, chờ đã lâu chưa?”

Một giọng nữ mềm nhẹ khiến Thích Thiều Thương dừng lại, xoay người, nhìn về phía cô gái trong bộ trang phục màu hồng đang chậm chậm chạy tới. Có lẽ chạy vội khiến cho nàng ôm mấy quyển sách trên tay có chút chật vật, khuôn mặt trắng nõn cũng hiện lên một mặt hồng hồng. Nhìn thấy nàng, Thích Thiều Thương nở nụ cười, trên khuôn mặt tròn tròn lập tức hiện ra đôi má lúm đồng tiền thật sâu. Hắn vươn tay đón lấy chồng sách mới trên tay nàng, nghiêng đầu nói: “Oa, Hồng Lệ, các người học kỳ này có vẻ rất bận rộn đây. Người thăm rồi!”

Cô gái nắm tay nện nhẹ một cú vào ngực hắn, hờn dỗi: “Họ Thích xấu xa, cười ta hả? Để ngày mai được phát sách, xem người còn cười nổi không! Hừ!”

Nàng có một gương mặt đẹp như tranh, ba phần giận bảy phần làm nũng, càng khiến người ta động lòng thêm vài phần. Thích Thiều Thương thích nhìn bộ dáng đầy sức sống như vậy của nàng, tay phải vươn ra điểm nhẹ trên chóp mũi nàng: “Ta đây, khẳng định không có thăm như ngươi! Ha ha ha!” Nói xong, liền ôm sách bỏ chạy, để nàng phía sau tùy ý cười mắng truy đuổi.

Tuổi trẻ, đúng là một thứ màu sắc đẹp đẽ nhất. Hắn và nàng, tình yêu bắt đầu, nồng nàn thân mật. Vô số những hình ảnh tốt đẹp, tựa như một cuộn tranh cẩm tú, từ từ lộ ra.

Khi mới bắt đầu luôn luôn rất đẹp. Tình cảm là một thứ kẹo ngọt tối mê người. Cẩn miếng thứ nhất, thật ngọt.

Tiếng cười nháo ầm ĩ cuối con đường nhỏ từ từ cũng xa. Cố Tích Triều cúi đầu, nhìn thấy một đôi yêu đương truy nhau chạy, xa xa, xa xa còn truyền đến từng trận cười vui vẻ.

Đôi mắt như ngọc lưu ly dưới hàng mi thật dài không tự chủ đuổi theo hai người nọ, có thể cười vui như vậy, thật tốt. Thở sâu, cố gắng ngăn chặn mỗi một không ngừng dâng lên trong lòng, quay đầu lại, theo lối về nhà, rời đi.

Lá ngô đồng rụng dưới chân y, phát ra tiếng rên rỉ nhỏ vun, giòn và mỏng manh. Mà y, trong đầu vẫn đang hồi tưởng lại đôi nam nữ yêu nhau vừa mới nhìn đến kia.

Hạnh phúc không kiên nhẫn gì như vậy a, so với ánh mặt trời còn chói mắt hơn.

3. Chương 2: Độ Ấm Bàn Tay Anh, Vì Sao Lại Gần Làn Da Tôi Đến Vậy?

Tòa nhà số 3, phòng 602.

Thích Thiếu Thương vừa mới bước vào phòng ngủ, mấy tên khác liền trộm cười vây lấy, lôi anh ra ngoài ban công, hi hi ha ha nháo muốn anh thành thật kể chi tiết yêu đương với hoa khôi khoa ngoại ngữ Túc Hồng Lệ.

“Nói, cậu có nói hay không? Có nói hay không?”

3, 4 kẻ lôi kéo nhau thành một đoàn, người đẩy ta xô, rất nhanh đã tới ban công. Mấy người hung hăng ấn Thích Thiếu Thương vào thành ban công, dài giọng cười xấu xa, “Nếu không nói, bọn anh sẽ thực sự đem cậu ném xuống đó!”

Thích Thiếu Thương mạnh mẽ giãy dụa, hai tay vung loạn, mở miệng kháng nghị, “Buông ra! Mấy kẻ các cậu đúng là đám man rợ! Mới vừa xuống núi sao?!”

Bả vai bị đè chặt, cánh tay vùng vẫy không may vung trúng một cái bình...

Tay Thích Thiếu Thương vừa đập trúng một vật thể hình cầu, ngay sau đó, dưới lầu truyền đến tiếng kêu sợ hãi, “Tầng 6 làm cái gì vậy hả? Chậu hoa rơi trúng người người ta rồi!!”

Đám người nháo làm một đồng lập tức buông tay, Thích Thiếu Thương vừa được giải thoát khỏi sức nặng trên người, nghiêng đầu sang nhìn – một chậu tiên nhân cầu vồng đặt trên ban công tắm nắng mặt trời đã không thấy...

Người đầu tiên nhào người ra nhìn – Hoàng Kim Lân, sắc mặt trắng bệch, thần sắc kinh hoảng kéo kéo Thích Thiếu Thương, “Đường như rơi trúng đầu một người, đã ngất đi rồi!”

Một lời nói ra, mọi người ồ lên, lập tức nghiêng người ra, nhìn xuống. Dưới lầu, trên lớp sứ và gạch trắng tinh, là một vết máu lớn, đỏ đến chói mắt. Mà người lưu lại vết máu này, đã sớm không còn ở đó nữa. Chỉ còn lại một nam sinh đang trợn mắt nhìn lên.

“Thiếu Thương! Lần này đùa ra lớn chuyện rồi! Làm sao bây giờ??”

Hoàng Kim Lân càng lớn tiếng ồn ào hơn, quay đầu lại mới phát hiện Thích Thiếu Thương không biết từ khi nào đã cùng Hách Liên Xuân Thủy biến mất rồi. Trên ban công chỉ còn mình hắn và Lãnh Huyết phòng bên cạnh. Lãnh Huyết thần nhiên liếc hắn một cái, rồi cũng xoay người đi xuống lầu.

Hoàng Kim Lân nhún nhún vai, không hiểu mở miệng, “Những người này, làm cái gì a!” Gió thu lạnh lạnh thổi qua, hắn có chút sợ lạnh, quay vào phòng ngủ, ngồi xuống cạnh bàn mình, rút tạp chí ra xem.

Chuyện phiền toái, cứ để người khác trông nom đi!

Tòa nhà số 3, phòng 502.

Thích Thiếu Thương cơ hồ vọt vọt vào phòng, đang liên tục giải thích thì nhìn thấy sau lưng nam sinh mặc áo sơ mi đen đứng chắn giữa phòng là một người mặc áo vàng nhạt, sau khi băng bó đơn giản, ẩn ẩn lộ ra vết máu trên lớp gạch trắng, vô lực nằm úp sấp xuống. Lời đang định thốt ra cũng vội nuốt trở về.

Là cậu! Là buổi chiều, trong rừng... Thiên nga!

Đột nhiên Thích Thiếu Thương phát hiện mình nói không ra lời. Khi thực hiện những hành động quá mau lẹ, con người thường thường đều nói không ra lời như thế. Cho nên, khi Thích Thiếu Thương kịp phản ứng bản thân đang làm gì, anh đã cống Cố Tích Triều vào đến phòng y tế rồi.

“Bạn của cậu, tốc độ thật đáng nể a!”

Nam sinh mặc sơ mi đen và Hách Liên Xuân Thủy vội theo phía sau, nhưng khi hai người tiến vào phòng y tế, Cố Tích Triều đã sớm thoải mái nằm trên giường truyền nước rồi. Nên nam sinh kia quay đầu lại nói với Tiểu Yêu một câu như vậy, Hách Liên Tiểu Yêu cũng chỉ có thể cười gượng vài tiếng thôi. Đối với hành động “đoạt” người bỏ chạy của Thích Thiếu Thương, cậu quả thực không thể thốt lên lời giải thích hợp lý nào.

“Miệng vết thương trên đầu bạn cậu không sao, nguyên nhân cậu ấy té xỉu là do thể chất suy yếu. Vài ngày gần đây, có lẽ cậu ấy không ăn cơm đầy đủ, cho nên cứ để cậu ấy truyền nước đã, một hồi sẽ tỉnh thôi”.

Bác sĩ ở phòng y tế là một đại thúc tròn vo, có tiếng cười ấm áp, nhưng ngòi bút lại không chút lưu tình viết ra hóa đơn thu phí, khi đưa cho Thích Thiếu Thương, đôi mắt dưới tròng kính híp lại thành một đường.

Hách Liên Xuân Thủy vò vò đầu khi thấy hóa đơn, ngẫm le lưỡi, hảo, xấu, xa, a!

Thích Thiếu Thương nhìn hóa đơn, không chút do dự đưa tay rút ví da trong túi ra. Nhưng mà... Rất nhanh, hắc tuyến liền không một tiếng động lần lượt xuất hiện trên trán anh. Một giọt mồ hôi lạnh, lấy tốc độ rùa bò, chậm rãi chảy xuống. (=))) ta không sống nổi với bb nhà người nữa)

“Cái kia... Tiểu Yêu”.

Cực độ gian nan mở miệng, nói không nên lời, nhưng không đợi Thích Thiếu Thương nói xong, đã có một bàn tay đưa qua, đem tiền thuốc men trả cho bác sĩ. Là nam sinh mặc áo sơ mi đen kia. Anh có một khuôn mặt đặc biệt... đoan chính. Không thể nghĩ ra từ gì để hình dung, nên chỉ có thể hình dung tạm như vậy. Tốt xấu gì người ta cũng giải vây cho mình khi khẩn cấp, nên Thích Thiếu Thương khước miệng giật giật, mở miệng, “Cảm ơn, xin hỏi, cậu tên là gì? Tôi trở về phòng sẽ lấy tiền trả lại cậu”.

“Thiết Thủ”, nam sinh cười cười, rồi sau đó chỉ chỉ người nằm trên giường, “Người bị cậu nện chấu hoa vào đầu kia, là Cố Tích Triều”.

Theo hướng tay anh chỉ nhìn lại, Thích Thiếu Thương thấy nam sinh trên giường đang gất gao nhắm hai mắt, một vòng gạc trắng quấn quanh đầu cậu. Bởi vì bị đụng vào gáy, cho nên hiện tại cậu nằm nghiêng, có thể nhìn thấy được đôi mi cong cong và bộ dạng tuấn tú ấy. Nguyên lai, là một người dễ nhìn đến vậy a! Trong đầu Thích Thiếu Thương không tự giác hiện lên một từ vẫn thường dùng để hình dung: “Đẹp”. Ánh mắt lưu luyến mãi không rời, cứ thế chăm chú nhìn Cố Tích Triều.

Hách Liên Tiểu Yêu chột chột Thích Thiếu Thương, “Uy, ánh mắt cậu đây là ý gì? Cậu ấy cũng không phải Túc Hồng Lệ đâu. Cậu không phải chỉ đụng trúng người ta một chút, liền áy náy đến lấy thân báo đáp, cả đời làm (thê) nô, làm trâu làm ngựa đi?!”

“Cậu bậy bạ cái gì đấy hả?”

“Hay là để tôi đưa cậu cái gương, cậu tự soi cho biết? Để tự cậu nhìn cái ánh mắt thâm tình kia của cậu đi”.

Tiểu Yêu nói một câu mà dường như khiến bóng đèn trong phòng cũng đồng loạt lập lòe, đến nỗi dạ dày Thích Thiếu Thương cũng một trận cuộn lên.

“Được được! Cậu nha! Đừng có ở chỗ này nói những lời thể nữa, dạ dày của tôi, tin hay không phun cho cậu xem ngay bây giờ! Là anh em cũng tuyệt không nể tình”. (TD: nghĩa là Tiểu Yêu nói chuyện buồn nôn í)

Ném cho cậu ta một ánh mắt xem thường, Thích Thiếu Thương bước lên vài bước, tiến đến gần sát bên người Cố Tích Triều. Mới vừa rồi... lòng mày cậu tựa hồ giật giật. Hả là sắp tỉnh.

Giải thích.

Nhất định phải vô cùng thành khẩn — giải thích!

Hy vọng không để lại ấn tượng xấu! Về sau còn phải hảo gặp mặt nha.

Thích Thiếu Thương nghĩ như thế. Hoàn toàn không nghĩ xem vì cái gì còn có cái ý niệm “về sau” này xuất hiện trong đầu. Chẳng lẽ đụng trúng một người, về sau sẽ thường gặp mặt? Đây mà cũng là lí do sao???

Đôi mắt dưới mí mắt khép chặt miễn cưỡng xoay xoay mấy vòng, rốt cuộc ý thức cũng dần rõ ràng. Đau đớn ở ót nhắc nhở cậu mới vừa rồi đã phát sinh chuyện xui xẻo gì. Cố Tích Triều nhẹ nhàng mở mắt ra. Đập vào mắt cậu là khuôn mặt tròn tròn thật cẩn thận đắp vẽ lo âu.

Ngay sau đó, tay lập tức bị cầm thật chặt.

“Thực xin lỗi, tôi không phải cố ý muốn đập vào cậu. A,... Không đúng. Là tôi không phải cố ý muốn đem cây tiên nhân cầu gặt xuống đập vào cậu. A... vẫn không đúng, tôi không phải cố ý đùa giỡn với bọn họ, để rồi sau đó lại đập vào cậu. Thực xin lỗi, thực xin lỗi”.

Những lời giải thích vội vàng liên tục chạy tới, mãnh liệt tiến vào lỗ tai. Tựa như nam sinh trước mặt này, mãnh liệt cầm lấy tay cậu, mãnh liệt tuôn ra một chuỗi lời nói.

Hoàn toàn... Không hỏi chính bản thân cậu, có muốn nghe hay không!

Thật sự là, đau đầu.

Cố Tích Triều giật giật, nghĩ muốn rút tay về, lại phát hiện tay bị anh nắm thật chặt, mà bàn tay đang nắm lấy tay cậu kia, thực ấm...

Di động trong túi rung mấy tiếng, Thích Thiệu Thương buồn bàn tay đang cầm tay Cố Tích Triều, lấy di động ra. Là tin nhắn của Tức Hồng Lệ.

Bàn tay chợt bị buông ra, trần trụi trong bầu không khí hơi lạnh lạnh đầu thu. Có một chút, lạnh lẽo.

Cố Tích Triều rút tay về cạnh người, tựa hồ muốn để nó hấp thu chút độ ấm của cơ thể cậu. Ánh mắt lướt qua nam sinh xa lạ bên giường, không tiếng động hướng Thiết Thủ đứng cách đó vài bước, hỏi.

Đây là, tình huống gì?

4. Chương 3: Thu Ý, Cho Tới Bây Giờ Lạnh Thấm Tâm

Từ phòng 602 đến phòng 502, khoảng cách có xa lắm không? Đáp án là một tầng lầu, 2 lượt cầu thang. Nam sinh mà dùng cước bộ mau một chút, ba phút đồng hồ cơ bản đã tới nơi.

Thích Thiệu Thương ở trong phòng ngủ làm thứ vận động xoay tròn của con quay, từ bên này cái bàn đi đến bên kia cái bàn, không biết là cố ý hay vô tình mà cứ như thế hết lần này đến lần khác, đi tới chóng cả mặt, quấy nhiễu đến mức những người trong phòng đều phải dừng chuyện đang làm, nhất tề đem ánh mắt quét lên người anh.

Ý thức được chính mình đã trở thành trung tâm của năm ánh mắt đang hung hăng trừng của đám người trong phòng, Thích Thiệu Thương hậu tri hậu giác xoa xoa đầu, “Ai? Các người làm chi đều nhìn tôi?” Nói đến phi thường, phi thường vô tội.

Vô tội đến mức khiến cho năm người kia rất có xúc động muốn nhặt lấy quyển sách dày nhất trong tầm với, ném cho bể đầu anh ra.

Hách Liên Xuân Thủy hút khí, lại hút khí, cố gắng không để cho chính mình bùng nổ, hảo duy trì bộ dáng ngọc thụ lâm phong tiêu sái, mỉm cười mở miệng, “Thích đồng học, chúng tôi đều biết, cậu một tuần gần đây, đã đem tặng Cố đồng học lâu dưới vô số thuốc bổ, cộng với giải thích đi giải thích lại vô số lần. Chúng tôi cũng biết, cậu ấy chưa bao giờ nói cự tuyệt, nhưng, rất nhanh, mấy thứ đó đều sẽ xuất hiện ở trong thùng rác ngoài hành lang, hơn nữa còn bị đám chuột cắn đến thất linh bát lạc. Chúng tôi càng biết, cậu đã vì một cái chậu hoa sai lầm ấy mà bồi thường toàn bộ sinh hoạt phí tháng này, chính là, Cố đồng học, vẫn đang, một câu cũng không muốn nói với cậu. Chúng tôi biết, thật sự, chúng tôi đều biết. Cho nên, phiền toái cậu không cần cứ lải nhải như Đường Tăng vậy, được không?” Một hơi tuôn ra toàn bộ bất mãn, Hách Liên Xuân Thủy trong lòng thở ra một tiếng: “sảng khoái”. Hơn nữa, vì ngữ khí ôn nhu và phong độ tuyệt hảo của mình mà âm thầm đắc ý không thôi.

Kể bị người ta nén giận bấy lâu kia lại càng thêm vô tội chớp mắt mấy cái, kế tiếp mở miệng nói một câu làm cho Hách Liên Xuân Thủy thiếu chút nữa trực tiếp từ ghế dựa lăn xuống đất, “Tiểu Yêu, từ nay đến giờ, lải nhải nhiều giống Đường Tăng, là cậu đi. Các anh em, phải không?”

Bốn người kia còn nhất tề rào rào kiên quyết gạt đầu.

“Phanh” — Hách Liên Xuân Thủy đáng thương té thẳng. Một quyển sách bên cạnh bàn lung lay mấy cái, cuối cùng trung thành làm bạn với chủ nó, cũng oanh oanh liệt liệt rớt xuống sàn nhà.

“Thiếu Thương, cậu thật sự có vấn đề rồi. Bất quá, cậu hẳn còn nhớ rõ, chính mình đã đáp ứng Tức Hồng Lệ sẽ mua cho cô ấy ngọc trụ đi. Sinh nhật người ta, hình như chính là ngày mốt hả?!”

Nam sinh gần bên cửa sổ chậm rãi nói, nửa người cậu tựa vào bên cạnh bàn, thân hình tinh tế, chiều cao 1m80 chỉ càng khiến cậu thoát nhìn càng thêm đơn bạc, lại thêm khuôn mặt tuấn mỹ đến không có thiên lý và đôi mắt lạnh lùng sắc bén, rõ ràng chính là hình mẫu của thiếu niên hoàn mỹ, cũng khó trách cậu đi đến chỗ nào, đều khiến cho các cô gái mê mệt nước miếng chảy thành sông.

Mà, cậu lại có một cái tên khiến cho nữ sinh chỉ dám nhìn chứ không dám đến gần — Vô Tình. Cái gọi là ‘lạc hoa hữu ý, lưu thủy vô tình’, con gái thời nay đương nhiên gan lớn hơn rất nhiều, nhưng đối với viễn cảnh tan nát cõi lòng, tuyệt vọng, bị thương vì tình, bị người ta thương hại, thì lại chẳng mấy ai đủ hứng thú và dũng khí. Cho nên, trừ bỏ vài người không sợ chết, ngày của Vô Tình trôi qua coi như thanh nhàn.

Thanh nhàn đến nỗi vô số lần bị Thích Thiếu Thương lôi kéo đi làm thuyết khách nhận lỗi, vô số lần bị một đôi mắt trầm tĩnh vô ba nhìn chằm chằm không tha. Mà chủ nhân ánh mắt kia, là Thiết Thủ.

Thiết Thủ, nghĩ đến cái tên này, Vô Tình bất giác nhú mày, cả lưng cậu cũng hơi hơi cứng đờ.

“Trời ạ...” Thích Thiếu Thương vẫn chưa để ý tới vẻ mặt Vô Tình bỗng nhiên có biến hóa rất nhỏ, đột nhiên kêu gào thảm thiết.

Sinh nhật Hồng Lệ! Chết tiệt! Chính mình cư nhiên quên, tháng trước còn chính miệng đáp ứng Hồng Lệ, mua cho cô một ngọc trụ bạch ngọc... Nhớ lúc ấy Hồng Lệ hơi đỏ mặt, ngây ngô ẩn lên môi anh một nụ hôn...

Thích Thiếu Thương mãnh liệt kêu thảm thiết lần thứ hai, “Tôi xong rồi!”

Hồng Lệ nhất định sẽ mỉm cười mà chém chết mình. Cô ấy nhất định sẽ!

Đến tiền nạp thẻ điện thoại còn không có... Thần a, đánh chết ta đi.

Ánh mắt xinh đẹp của Vô Tình liếc qua Thích Thiếu Thương một cái, xoay người sang chỗ khác, tiếp tục làm việc của mình, quyết định hoàn toàn không nhìn đến cái tên được việc không đủ, bại sự có thừa kia.

Rối rắm a, rối rắm. Thích Thiếu Thương rối rắm túm tóc mình, rối rắm xoay người đi ra ngoài cửa. Phía sau lạnh lạnh truyền đến một câu, “Lại muốn đi xem thùng rác tầng 5 sao?”

Thân ảnh sắp ra đến cửa phòng nhất thời hơi hơi run rẩy, thật sự là... Anh em vô lương a! Rồi sau đó, hất tóc, một chút cũng không ảnh hưởng. Đi nhanh đi nhanh, trong lòng đem năm tên trong phòng thấy chết không cứu kia oán hận niệm mấy lần. Đầu năm nay, quả nhiên bạn bè độc ác nhiều gấp bội bạn bè hiền lương. Mà anh, lại không đúng dịp, gặp một lúc được cả năm tên như thế.

Ngày mốt. Ngày mốt. Ngày mốt gặp quỷ! Trong đầu Thích Thiếu Thương, hai chữ “ngày mốt” như bị ma quynh rửa, không ngừng tua đi tua lại, một lần lại một lần.

Thích Thiếu Thương cúi đầu xuống lầu, di động trong tay nhẹ nhàng vang lên một đoạn nhạc, một cái tên hiện lên trên màn hình — Tức Hồng Lệ. Tay không tự giác nhấn nút, vừa chuẩn bị đưa lên tai nghe, đã cảm giác được một tầm mắt lạnh lạnh truyền đến. Anh ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt như lòng hồ sâu thăm thẳm kia.

Cố Tích Triều.

Ngón trở giật lên, đón nghe lại biến thành treo máy. Phát hiện thì đã muộn rồi. Thích Thiếu Thương trong lòng thâm phi nhỏ, như thế nào lại gặp cậu chứ?! Mọi chuyện đều ngoài ý muốn! Vô sự cũng thành có sự. Thật sự là, TMD!

Cố Tích Triều xách trên tay một cái túi thật to, nhìn là có thể thấy được bên trong toàn sữa bột, hoa quả, và một ít các thứ gì gì đó. Mà vị trí cậu đứng, cách thùng rác chỉ 3 bước chân thôi.

Thích Thiếu Thương nhất thời cảm thấy một cỗ giận dữ xộc thẳng lên óc, trái tim bạo liệt nhảy lên, lập tức hai bước cũng thành một bước, đi đến bên cạnh cậu, giật lấy túi đồ, hung tợn ném vào trong đồng rác rưởi. Gân xanh trên trán nhảy lên, tay nắm lại thật chặt, nhìn khuôn mặt tái nhợt mà bình tĩnh của Cố Tích Triều.

Rốt cục, dáng vẻ hùng hổ cũng chậm rãi mất đi. Di động lại vang lên, lúc này, Thích Thiếu Thương lựa chọn tắt máy.

Trong lòng có âm thanh đang hỏi, vì cái gì?

Mà đáp án, lại gì cũng không có.

Anh thấy có chút mỏi mệt, lại ần ần giận, kiên trì trong lòng rốt cuộc cũng bại trận trước tầm mắt của Cố Tích Triều, một ngày so với một ngày càng thêm lạnh đậm.

Có lẽ, trên đời này, thật sự có người vĩnh viễn cũng không thể làm bạn đi! Mà cũng thật sự, có kẻ tự mình đa tình đi!

Tóm lại anh, Thích Thiếu Thương, cũng chỉ đang độc diễn một vở hài kịch thôi. Mà người anh thường thức, thường thức đến muốn dính lấy cậu để trở thành bạn bè, từ đầu đến cuối, vẫn đội mặt nạ biểu tình đậm mạc bình thường, đứng ở bên ngoài sân khấu kịch.

Cố Tích Triều, đây là cậu sao? Thật sự chính là cậu sao? Hay là, cậu chỉ đối với mình tôi như vậy đây? Cái người tên Thiết Thủ kia, cậu vẫn nhìn anh ta với ánh mắt ỷ lại và tín nhiệm, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cậu coi anh ta là bằng hữu. Tôi biết mà.

“Một ngày nay, quấy rầy. Thật có lỗi, về sau sẽ không”.

Cúi đầu nói ra một câu, có lẽ cũng là một câu cuối cùng anh có thể nói với cậu. Thích Thiếu Thương trong lòng nhẹ giọng cười nhạo chính mình.

Từ lúc bắt đầu tới cuối cùng, nguyên lai tôi có thể nói với cậu, cũng chỉ có câu “Thật xin lỗi”.

Chính là, tôi thế nào không nghĩ được rằng, một câu “Thật có lỗi” này, chính là bắt đầu và kết cục của tôi và cậu. Nhưng mà, thái độ của cậu khiến tôi hiểu được, căn bản không có bắt đầu, thì làm gì có kết cục? Bạn bè, bất quá chỉ là tôi nhất sương tình nguyện mà thôi.

Nhất sương tình nguyện. Thích Thiếu Thương tự giễu cười cười. Quay đầu xuống lầu. Nguyên lai chính anh từng hạ quyết tâm, quyết tâm nhất định phải làm anh em với cậu, cũng có thể dễ dàng tan rã đến vậy.

Ý chí của anh, vậy mà cũng bị đập hỏng, bị giày xéo. Nguyên lai chính bản thân anh cũng không phải kiên trì như trong tưởng tượng. Bằng không, sao có thể dễ nổi giận như thế chứ?

Có lẽ, trái tim con người, đều yếu ớt như vậy.

Có lẽ, càng là người mình để ý, thường thường cách càng xa.

Có lẽ, chỉ có thể là như vậy thôi...

5. Chương 4: Lời Nói Vĩnh Viễn Chỉ Là Như Mây Trôi

Thích Thiếu Thương xoay người rời đi, còn vương lại trong gió chút hương tươi mát để ngửi trên chiếc áo sơ mi lam nhạt của anh. Trong thùng rác, gói đồ to nằm im lìm đó, thừa thốt, tán loạn, giữa một đồng rác rưởi, cứ thế vô tội nhô đầu ra.

Vô tội... Một thứ này, quả thực chúng vô tội.

Cố Tích Triều hít một hơi thật sâu, đôi mắt vô thức nhìn theo hình bóng người nam sinh vừa rời đi kia. Bóng dáng màu lam nhạt ấy, cứ từng bước, từng bước một đi xuống lầu, qua một đường gấp khúc nữa, liền nhìn không thấy.

Liền nhìn không thấy. Nhìn không thấy. Nhìn không thấy...

Miệng vết thương bị chậu hoa rơi trúng đột nhiên đau đớn kịch liệt, ánh mắt lạnh lẽo mà sâu thẳm của Cố Tích Triều dần hiện lên một tầng sắc thái mờ mịt.

Thích Thiếu Thương, tôi thật sự, thật sự không biết, anh muốn làm gì, anh muốn làm cái gì?

Tôi càng không biết, thứ anh muốn, thứ anh muốn ấy, liệu tôi có thể cho được, hay là cho không nổi đây?

Thiệt Thủ là người duy nhất tôi tín nhiệm, anh ta ở bên tôi đã rất nhiều năm. Tôi chỉ có một người bạn là anh ta, nhưng mà, có lẽ cũng đã đủ rồi.

Chính là, anh, oanh oanh liệt liệt xông vào giữa cuộc đời tôi, trên người mang theo nhiệt tình thiêu đốt mà cả đời này tôi cũng sẽ không có được.

Thích Thiếu Thương, anh rốt cuộc... muốn thế nào?!!

“Thích Thiếu Thương”.

Lời nói buột ra khỏi miệng trước cả khi cậu kịp nghĩ, để ngăn lại bóng người sắp biến mất nơi khúc ngoặt cầu thang kia. Cố Tích Triều nhìn quá trình anh bỗng nhiên cứng đờ, chậm rãi xoay người, từ từ bước lên, thấy có chút quẫn bách... gò má cũng trở nên hơi hơi đỏ. Cậu không quen cùng người khác ở chung, nhất là người xa lạ. Mà nhiệt tình trên người Thích Thiếu Thương, lại tựa như một vầng thái dương, ấm áp đến vậy, ấm áp khiến cậu lưu luyến.

“Thích Thiếu Thương, cậu muốn cái gì đây?”

Cố Tích Triều đầu hàng, tiếp tục nói, rồi từng bước đi xuống cầu thang, đứng trước mặt anh, trong đôi mắt dần hiện lên sự nghiêm túc.

Thích Thiếu Thương nguyên bản cho rằng tai mình bị lỗi giác, sau lại nhìn thấy Cố Tích Triều từng bước, từng bước tiến đến trước mặt, mới giật mình bừng tỉnh, nguyên lai, cậu thật sự gọi chính mình lại!

Nhưng mà, anh, là muốn cái gì đây?

Nghe thấy cậu nói, giọng nhẹ nhàng nhưng lại vô cùng nghiêm túc, Thích Thiếu Thương ngăn người.

Đúng vậy. Anh muốn cái gì đây? Đối với người con trai tao nhã, cao quý như thiên nga này, anh rốt cuộc muốn gì đây?

Bạn?

Anh em?

Tri kỷ?

Dường như, vẫn không đủ...

Trong lòng có một âm thanh nho nhỏ vang lên những lời ấy, nhưng chỉ trong giây lát đã bị áp xuống.

“Tôi chỉ muốn làm bạn với cậu”.

Anh nghe thấy thanh âm của mình kiên định vang lên, sau đó, trong lòng cũng lập tức vang lên một tiếng, “Thiệt!”

Bạn bè... có lẽ, có thể đi!

Cố Tích Triều mị mị mắt, giống như một chú mèo lười biếng, đứng trước ngưỡng cửa quyết định tín nhiệm một người, làm ra tư thế cảnh giác lần cuối cùng. Rồi sau đó, cậu vươn tay ra, cầm lấy tay Thích Thiếu Thương. Chỉ là nắm chặt ngắn ngủi trong giây lát, rất nhanh liền buông ra.

“Được”.

Một chữ, thanh thúy dừng lại trong không khí.

Tay của cậu, thật lạnh. Làn da sạch sẽ, ngón tay thon dài, khiến Thích Thiếu Thương bỗng nhiên có xúc động muốn hung hăng ôm thật chặt cậu vào trong lòng ngực, dùng toàn bộ nhiệt độ cơ thể mình để sưởi ấm cho một khắc lạnh băng kia của cậu.

Ý nghĩ này khiến Thích Thiếu Thương buột miệng thốt ra hai tiếng, “Vĩnh viễn!”

“Vĩnh viễn?” Cố Tích Triều nhú mày.

“Đúng vậy, bắt đầu từ hôm nay, chúng ta vĩnh viễn là bạn được không?”

Cổ Tích Triều nhú mày càng ác hơn, đôi mắt cũng trở lại băng lãnh, sâu kín như lúc đầu, chân cậu, thậm chí bất giác thối lui một bước. Cậu, bản năng kháng cự hai chữ này.

Hoặc là, về bất cứ chuyện gì vĩnh viễn, Cổ Tích Triều đều theo bản năng, kháng cự tất cả.

Không có khả năng! Thứ duyên phận gì đó, một khi bị trùm kín trong nhà giam của hai từ ‘vĩnh viễn’, sẽ chỉ trở thành một thứ ác mộng đè ép con người. Một ngày so với một ngày, chỉ càng thêm tra tấn. Bởi vì vĩnh viễn, đối với nhân loại biến đổi liên tục này, thật sự là, rất xa xỉ.

“Thích Thiều Thương, tôi không thể đáp ứng cậu”.

Cổ Tích Triều lắc đầu, nhưng đồng thời, trong đầu cậu cũng một trận choáng váng. Đã nhiều ngày, đêm nào cũng không được an giấc, cứ nhắm mắt lại, liền nhìn thấy hình ảnh mẹ sập cửa lại mà đi.

Mẹ, mẹ vĩnh viễn, cũng không trở về nữa sao?

Vĩnh viễn.

Đây mới là vĩnh viễn sao?

Ly biệt, mới là vĩnh viễn chân chính.

Nghĩ đến đây, thân thể cậu cũng lung lay như chực đổ. Choáng váng một trận so với một trận càng thêm mãnh liệt, đến mức nhện không được cảm giác muốn nôn mửa. Một trận cảm giác mãnh liệt ập tới, cậu chỉ có thể đầu hàng thân thể này, “oa” một tiếng, phun ra một đồng nước trong.

“Tích Triều!”

Bên tai truyền đến tiếng gọi đầy khẩn trương, lo âu. Là Thích Thiều Thương. Sau đó là hai tay của anh, đôi bàn tay ấm áp, sau đó là trong ngực của anh, trong lòng ngực dày rộng.

Cổ Tích Triều mất hết khí lực, lẳng lặng để Thích Thiều Thương tùy ý ôm lấy chính mình chạy lên lầu.

Trong ngực anh, tim của anh đang đập, hô hấp dồn dập của anh. Thật sự, thực ấm. Thực ấm.

Chính là, vĩnh viễn, phải là thứ lạnh băng gì đó kia...

6. Chương 5: Dắt Tay, Dắt Tay, Là Tay Người Nào Đây?

Trước thư viện không xa có một vườn hoa nhỏ. Vào buổi tối, nơi đây quả thực trở thành thiên đường cho các đôi tình lữ. Một buổi cuối tháng 9, cây quế vàng quế bạc, một tầng lại một tầng trong gió nở hoa tỏa hương.

Dưới một tàng cây quế già, Túc Hồng Lệ mặc một bộ váy màu hồng, mái tóc dài nhẹ buông trong gió, từng lọn xoắn xoắn lớn khiến cô càng nhìn càng thêm nhu thuận. Giờ phút này, cô ngượng ngùng lặng lẽ liếc mắt nhìn về phía Thích Thiều Thương đứng bên cạnh, trên khuôn mặt có chút ửng đỏ, màu đỏ của sự chờ mong.

Mà Thích Thiều Thương cũng đang trộm nhìn mặt Túc Hồng Lệ, thấy Hồng Lệ từ khuôn mặt đến dáng vẻ đều toát lên sự hạnh phúc, thì trong lòng không khỏi rung mình một trận. Không biết sau khi anh nói ra, Hồng Lệ còn có thể giữ nổi thần sắc như vậy nữa hay không? Quên đi, dù sao cũng là chết, không bằng chết sớm chút rồi đi đầu thai sớm!

Cau cau cái mũi, nghĩ nghĩ xem nên mở miệng thế nào mới tốt. Bất quá, nghĩ không nổi, nên Thích Thiều Thương đành moi trái tim mình ra mà thốt lên, “Hồng Lệ, thực xin lỗi, anh không có mua ngọc trụ”.

Nói xong liền quay đầu nhìn sang hướng khác, kiên trì chờ đợi đôi bàn tay trắng như phấn của mỹ nữ.

Phút thứ nhất, oán hận đâm bạn vô lương. Nói không giúp, liền cứ như vậy một xu cũng không giúp!

Phút thứ hai, oán hận thời gian. Vì cái gì? Vì cái gì lại chính vào cuối tháng a?!!! Tất cả sinh viên bình thường trong trường, túi đều trống trơn!

Phút thứ ba... Ai? Bạo lực trong ôn nhu sớm đoán trước còn chưa bắt đầu?

Sợ sệt quay đầu lại nhìn khuôn mặt không biết sẽ mang biểu tình gì kia. Một mặt ửng đỏ ngượng ngùng đậm đậm đã biến mất vô tung. Khuôn mặt xinh đẹp của Tức Hồng Lệ dưới bóng cây loang lổ có chút tái nhợt. Cô cắn môi, đôi mắt như ngọc đen dường như cũng mất đi ánh sáng. Bàn tay nguyên bản nhẹ nhàng kéo tay Thích Thiều Thương, sau khi Thích Thiều Thương xoa đầu lại cũng đã buông ra rồi.

Cô mở miệng, thanh âm vẫn bưng bưng sức sống mọi khi, giờ phút này cũng trở nên yếu ớt, “Thiếu Thương, anh là nam sinh đầu tiên ở cùng em trong ngày sinh nhật, anh biết không?”

Sau đó Tức Hồng Lệ rũ mắt xuống, khoát tay ý bảo Thích Thiều Thương cái gì cũng đừng nói, “Em mệt rồi, trở về phòng ngủ trước”.

“Anh đưa em về”.

“Không cần”.

Quay đầu rời đi. Dáng người yếu điệu, bộ váy màu hồng, gió đêm thổi qua, vài lọn tóc tung bay. Tức Hồng Lệ đi rất nhanh, dường như muốn vội vàng chạy khỏi nơi này.

Tàn nhẫn. Thích Thiều Thương lẳng lẳng nhìn theo bóng Tức Hồng Lệ rời đi, trong lòng đột nhiên dâng lên hai chữ này. Tàn nhẫn. Chính anh, làm vỡ vụn một giấc mộng của Hồng Lệ phó thác đến tay mình. Hồng Lệ kỳ thực là một cô gái thực kiêu ngạo.

Chính là, vì cái gì, trong lòng lại chỉ dâng lên một trận áy náy? Mà thứ áy náy này, một chút liên quan đến tình yêu cũng không có. Thậm chí, anh, đến mong muốn đuổi theo cũng đều không thấy đâu. Cứ thế nhìn Tức Hồng Lệ một mình đi xa. Nếu đuổi theo, Hồng Lệ chắc chắn sẽ nghe anh giải thích. Nếu đuổi theo...

Nhưng là, anh phát hiện ra, chính anh, cũng không hề có ý muốn ấy.

Đây là yêu sao? Đối với cô gái mặc váy hồng kia, chính mình, thật sự đã từng yêu sao?

Mờ mịt... cực độ mờ mịt.

Tình yêu, đến tốt cùng nên là dạng gì, Thích Thiều Thương cũng không biết. Mà trong lòng ảm ảm bất an, anh biết, chắc chắn không phải là cái dạng này. Không nên bình tĩnh đến vậy. Sợi dây đàn nơi thẳm sâu trong đáy lòng kia, tựa hồ, cũng không vì Hồng Lệ mà nhẹ nhàng rung lên một tiếng. Tựa hồ, đại đa số thời gian nhàn hạ của anh, chỉ quen nhớ đến tên một người.

Cổ Tích Triều.

Cổ Tích Triều. Yên lặng niệm ra cái tên này, rồi Thích Thiều Thương đột nhiên một quyền đâm thật mạnh vào trên thân cây hoa quế, khiến những bông hoa rơi xuống vũ một vòng trong bầu không khí lạnh lạnh mùa thu. Vì cái tên ấy khiến lồng ngực truyền đến từng đợt rung động, làm Thích Thiều Thương không khỏi cảm thấy phần nộ bùng bùng. Không nên là cái dạng này! Là bạn bè mà, không phải sao?

Phải không? Tận trong đáy lòng, một thanh âm trào phúng vang lên. Bạn bè chỉ là cái mỹ danh người tự dùng để lừa mình dối người.

Không! Không phải! Ta vốn yêu Hồng Lệ! Ta sẽ không yêu một người con trai! Ta sẽ không!

A? Vậy người, vì cái gì khi thấy bộ dáng gầy yếu của cậu ấy lại đau lòng? Người, vì cái gì chỉ bởi cậu ấy lạnh lùng mà mất ngủ? Vậy người, vì cái gì...

Được rồi! Được rồi! Được rồi!!

Lại thêm một quyền thật mạnh trên thân cây hoa quế. Một quyền này, vô cùng nặng tay. Da cũng vỡ, máu tươi cứ thế chảy ra. Mà phần nộ dồn ép trong lòng, vẫn như cũ lớn tiếng nháo không ngớt.

Anh... phải làm sao?

Thích Thiều Thương ngửa mặt, những bông hoa quế nhỏ nhỏ bị chấn động rơi xuống, dừng trên mí mắt đã nhắm chặt lại của anh, trên đôi môi đang nhếch lên, trên khuôn mặt tuần tú ấy...

Hương hoa thần nhiên, lòng người lại xáo động.

Tình yêu, chẳng lẽ, đây là tình yêu?!

7. Chương 6: Ánh Mặt Trời Vỡ Vụn Trên Gương Mặt Cậu

“Bố, mẹ là một người phụ nữ tốt”, Cố Tích Triều nắm chặt điện thoại, thanh âm bình tĩnh.

“Bố biết”, đầu kia điện thoại, là một người đàn ông cốt nhục tương liên với cậu, có giọng nói khàn khàn lại gần như uể oải.

Phải chăng đã cùng đường rồi? (mn nói về gia đình anh í, phải chăng cùng đường rồi)

“Bố để mẹ đi?”

“Bố không có tư cách lưu mẹ con. Đứa nhỏ, từ nay về sau, bố chỉ còn có mình con”.

“...”

Cố Tích Triều trầm mặc, hít sâu một hơi, sau đó lại càng trầm mặc. Ngón tay thon dài nắm lấy ống nghe, giữa sự im lặng đến chết lặng, trở nên tái nhợt đến vô cùng. Rồi sau đó, những ngón tay động động, gõ gõ lên ống nghe, và cậu mỉm cười, “Bố, bố mệt rồi. Sớm ngủ đi. Ngày mai con về nhà”.

Không một lời dư thừa, cũng không chờ bố cậu trả lời, ‘đoàng’ một cái, ném ống nghe đi. Cố Tích Triều lùi về đằng sau, chống hai tay lên chiếc bàn bên cạnh, gục đầu.

Phía sau có người tiến đến, nhẹ nhàng khoác một chiếc áo lên vai cậu. Không cần quay đầu lại, cũng biết là Thiết Thủ, “Hôm nay không lên tầng trên vấn an Vô Tình sao? Từ khi tạt ở chân cậu ấy phát tác, cậu ngày ngày chạy lên 602 mà”.

Cái này cũng vừa khéo. Ngày ấy Thích Thiều Thương hoang mang rối loạn vội ôm cậu quay về phòng 602, đúng lúc Vô Tình đang đứng cạnh cửa nghe điện thoại, Thích Thiều Thương đẩy mạnh cửa, đụng ngã chiếc ghế bên chân Vô Tình, khiến nó đập mạnh vào chân cậu.

Theo lý, việc này đối với nam sinh bình thường mà nói, nhiều nhất thì trên đùi cũng chỉ để lại một vết bầm xanh tím là cùng. Nhưng Vô Tình lại không thuộc loại bình thường đó. Sau tai nạn năm 6 tuổi, cậu rất khó có thể đứng thẳng. Hơn 10 năm cố gắng, cậu trả giá bằng tất cả nghị lực và quyết tâm vượt xa những gì người bên ngoài có thể tưởng tượng, rốt cuộc cũng có thể đi được, không khác gì người thường. Chính là, chân cậu, kỳ thật phi thường yếu ớt, một cú đụng kia, khiến cậu nhất thời ngã quỵ xuống. Thẳng cho tới hôm nay, vẫn chưa thể đi lại được.

Một cú đụng kia, có lẽ đụng luôn vào đầu Thiết Thủ, nên anh đem luôn phòng 602 trở thành 502 mà chạy tới chạy lui. Cố Tích Triều nhìn thấy, không khỏi có chút tịch mịch nhàn nhạt. Thiết Thủ, tựa hồ có người trọng yếu hơn cả bạn bè.

Mà Thích Thiều Thương, căn bản lúc nào cũng theo đúng hướng mọi người đã biết chạy tới chạy lui, nhưng từ hôm qua, đột nhiên lại không còn thấy bóng dáng đâu cả. Nghe nói, là cãi nhau với bạn gái, tâm tình không tốt.

Thiết Thủ chăm chú nhìn khuôn mặt nghiêng của Cố Tích Triều, “Vô Tình hôm nay đã có thể xuống giường”.

“Vậy thì tốt”, Cố Tích Triều cười cười nói.

“Thương thế của cậu ấy, chung quy lại cũng chỉ có ở chân, đã tốt rồi. Còn cậu thì sao?” Thiết Thủ không nói chuyện lòng vòng luẩn quẩn, trực tiếp đi vào chính đề luôn.

“ ... ”

Lại một trận trầm mặc thật lâu. Cố Tích Triều bỗng nhiên xoay người, cởi áo khoác ngoài ném trả Thiết Thủ, chỉ mặc một chiếc sơ mi ngắn tay, mở cửa, đi ra ngoài.

6 bước. Cửa cầu thang. Thùng rác. Hôm nay dì quản lý dường như đã quên dọn rác, cho nên rác rưởi đủ mọi hình thái màu sắc trong thùng cứ thế giương nanh múa vuốt, tản mát ra thứ mùi quái dị. Gió theo cửa sổ đối diện cửa cầu thang thốc vào, phần phật phần phật phần phật... Lạnh.

Cậu nhìn chằm chằm đống rác rưởi đầy tràn kia, bỗng nhiên trong đầu dâng lên một ý niệm điên cuồng. Những thứ đã từng vứt bỏ, chúng có còn ở đó hay không? Nếu quay đầu lại, đi tìm, có thể hay không sẽ tìm được chúng trở về?

Bố đã đánh mất mẹ. Thích Thiếu Thương, tôi cũng đã đánh mất anh hay sao? Anh mấy ngày trước còn nói rằng vĩnh viễn, vậy mà giờ đến bóng người cũng vô tung. Tôi cùng với anh, đến tận cùng là ai đã đánh mất ai?

Như thế nào mà anh không ở cạnh bên, tôi lại tịch mịch đến vậy! Tịch mịch như chiếc lá rụng giữa mênh mông đất trời, tịch mịch trên người tôi, một tầng lại một tầng, đè ép đến không thể hô hấp được.

Chính là, rõ ràng chỉ mới quen, anh oanh oanh liệt liệt xông vào giữa sinh mạng của tôi, rồi lại lặng yên không một tiếng động rời khỏi. Nóng và lạnh luân phiên, có lẽ tôi sớm đã hiểu được. Chỉ là, tôi không muốn thừa nhận.

Thích Thiếu Thương.

Cái tên này, giờ phút này gọi lên, không khỏi khiến cậu nghiêng răng nghiêng lợi.

Thời điểm yếu ớt nhất thì cậu nên nhớ tới ai đây? Cố Tích Triều lắc lắc đầu, rồi nhớ tới bố vừa rồi nói trong điện thoại, “Đứa nhỏ, bố chỉ còn có mình con”.

Ngày mai, về nhà. Chính là, cái nhà kia, còn có thể coi như nhà được sao?

Cố Tích Triều cảm thấy rất lạnh. Khuôn mặt ôn nhu xinh đẹp của mẹ chợt hiện lên trong óc cậu, giống như một vệt nắng, rồi trong giây lát, một nắm đấm vô hình nắm nó vỡ tan.

Nát vụn.

Thích Thiếu Thương từng bước từng bước xuống lầu, khoảng cách từ tầng 5 đến tầng 6, hai ngày nay anh luôn phải đi trong thời gian rất lâu. Tưởng niệm, không muốn tưởng niệm. Yêu, không yêu. Thích Thiếu Thương không đi tìm Tức Hồng Lệ nữa, khi anh rút cuộc cũng hiểu, ngay từ đầu, đó căn bản không phải là yêu.

Không phải yêu, buông tay có thể vô cùng nhẹ nhàng.

Mà...

Vì sao, lại gặp cậu? Đứng trước đống rác thật to kia, lạnh run, cô đơn, lẻ loi, trơ trọi. Gió mùa thu, vẫn là có chút lành lạnh như thế.

Trời gần tối, ngoài cửa sổ còn chút ánh sáng yếu ớt hắt lại. Bầu trời trước lúc đêm đen, là một màu lam mỏng manh mà âm đạm, tà tà rơi vào khuôn mặt nghiêng nghiêng của Cố Tích Triều.

Rồi đột nhiên, Cố Tích Triều quay đầu lại.

Ánh mặt trời vỡ vụn, giống như ánh mắt của cậu.

8. Chương 7

“Tối nay 8 giờ, nhà trọ đối diện trường học, tầng 26, phòng bên trái, cậu tới, tôi có lời muốn nói với cậu”. Mím môi, dường như là đang ra một quyết định vô cùng quan trọng. Thích Thiếu Thương đem chiếc chìa khóa nhét vào tay Cố Tích Triều.

Cố Tích Triều cảm giác được chiếc chìa khóa nho nhỏ tiến sâu vào lòng bàn tay cậu, đã bị anh nắm lâu đến thế, nên cũng ảm áp lạ lùng. Chuyển mắt qua, Thích Thiếu Thương đã đi xuống lầu.

Đây là... cái kiểu mời gì đây?

Ngày mai, về nhà, lại là kết cục gì đây?

Cố Tích Triều xoay cổ tay, hiện tại, 6h30’.

9. Chương 8: Tịch Mịch Nói Cho Chính Mình Nghe

8h30’. Chiếc chén vỡ vụn. Tươi cười sáng lạn. Sao sáng đầy trời.

Thích Thiếu Thương, anh chưa có tới.

Chờ đợi, là quyết định nhu xuân cỡ nào a! Mà chờ đợi anh, với tôi... lại vô cùng tịch mịch.

Tịch mịch, tịch mịch này, chỉ có thể nói cho mình mình hay. Chỉ có thể trách bản thân tôi, vốn không nên ỷ lại.

Bạn bè là từ rất đơn giản, nhẹ nhàng. Biết thế, nhưng vẫn lựa chọn ỷ lại vào anh, lại là vấn đề ở tôi.

Thích Thiếu Thương, coi như tôi đã nhớ rõ anh. Coi như hết thấy, là tôi sai.

Quá hạn không hầu. Sớm nên như thế.

Xoay người rời đi, tiếng đóng cửa vang lên thật vội vàng. Ngân quang hiện lên, là chiếc chìa khóa ấy, nhẹ nhàng bị ném bỏ, rớt xuống bên cạnh cửa. Cố Tích Triều theo thói quen vô thức bấu bấu môi, quay đầu rời đi.

Trên thế giới này, mỗi ngày đều có rất nhiều người vội vàng quen biết như vậy, rồi lại vội vàng chia ly, vội vàng đoàn tụ, vội vàng cảm ơn.

Nhưng là, Thích Thiếu Thương, tôi nhớ kỹ.

Cố Tích Triều tôi kiếp này, thề không gặp lại anh.

26 tầng, 52 lượt cầu thang. Duyên phận của chúng ta, ở một nơi gấp khúc bắt đầu, cũng chấm dứt tại một nơi gấp khúc, gấp khúc đến vô cùng như thế. (nghĩa là cảm giác thang lầu gấp khúc mệt mỏi như vô tận ấy, 52 lượt mà lại)

10. Chương 9: (1 Lời Mà Tan)

5 năm sau.

Thích Thiếu Thương thường thường vẫn nhớ tới cái đêm 5 năm trước ấy, Hồng Lệ khóc chạy đến trước mặt anh, khóc đến tê tâm liệt phế như vậy, cho nên, anh không thể rời đi ngay được.

9h30’, khi anh tới nhà trọ, người đã sớm không còn ở đó.

Rồi sau đó, nơi nào cậu cũng không ở.

Cố Tích Triều tiêu thất, từ ngày đó bắt đầu.

Mà tìm thấy tung tích của cậu, cũng chỉ mới 1 năm trước, vào buổi tối Hồng Lệ kết hôn. Thế sự thường thường đều kỳ lạ như vậy đấy, một người con gái có thể yêu anh đến nghiêng trời lệch đất, yêu đến chết đi sống lại, lại cũng có thể tiêu sái quay đầu, bỏ anh đi luôn.

Hồng Lệ cuối cùng gả cho Tiểu Yêu, cô nói, con gái có thể không lấy người mình yêu, nhưng nhất định phải gả cho cuộc sống. (Thì ý là gả cho cái người thực tế một chút, có thể cho mình cuộc sống yên ổn)

Có đạo lý.

Như vậy, em thì sao? Tích Triều?

Nhiều năm như vậy, em có ổn không?

Khi tôi nhìn thấy thân ảnh đơn bạc của em từ chiếc gương chiếu hậu, tôi cứ tưởng đó chỉ là ảo giác, rồi một cái chớp mắt, tất cả sẽ tiêu tan.

Nhưng kỳ thật không phải. Em thật sự xuất hiện. Tôi thật sự gặp lại em.

Trong một năm này, tôi đến trọ trong ngôi nhà đối diện nhà em. Mỗi ngày qua tấm rèm cửa, nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của em, rồi có những khi em mất ngủ, lặng lẽ đứng trên ban công, như một đứa trẻ bơ vơ vậy.

Tôi cứ nghĩ có thể mãi như vậy, cùng em, cho đến khi chúng ta đều rất già rất già. Chính là, tôi cũng không biết, là tôi hi vọng nhìn thấy người khác đem đến cho em hạnh phúc, hay vẫn mong chính là mình, rốt cuộc có một ngày, có thể khiến cho em hạnh phúc đây.

Tích Triều, tôi không chắc chắn. Tôi thực nhát gan.

Cứ như vậy, để tôi nhìn em, như vậy là tốt rồi.

Ngày 31-3, giữa trưa, ánh mặt trời sáng lạn.

Xử lý xong một đồng công văn lớn, Cố Tích Triều quyết định lái ô tô ra bờ biển, tự thưởng cho mình một ngày rảnh rỗi. Màu lam của biển cả mênh mông là một màu lam thuần túy, thuần túy đến lạnh như băng. Gió biển thổi qua, khiến những sợi tóc quăn của cậu cũng bay bay trong gió.

Phía trước, du khách đang thả sức nô đùa dưới nước, rồi đột nhiên truyền đến tiếng kinh hô từng trận, dường như có người lặn xuống vùng nước sâu rồi bị chuột rút.

“Như Tâm, Nhan Như Tâm!!! Em ở chỗ nào??”

Nhan Như Tâm. Cái tên này khiến tận nơi đáy lòng cậu cũng vụn vỡ, như một mũi tên hung hăng cắm vào, đau đến tái tê. Cố Tích Triều không chút suy nghĩ, theo bản năng nhanh chóng lao xuống biển, tìm kiếm dung nhan ôn nhu xinh đẹp trong quá khứ.

Mẹ.

Mẹ...

Hao hết khí lực rồi cuộc cũng đem được người lên, nhưng cơ thể sau nhiều ngày làm việc mệt mỏi, như một quả cân, cứ thế chìm thẳng xuống đáy biển sâu. Bên trong lòng đại dương, chạm vào mắt cậu, nguyên lai là dòng nước màu lam ôn nhu.

Nhoáng một cái, lại nhoáng một cái, vệt sáng chói chang làm tan vỡ cả mặt biển lạnh như băng.

Hô hấp cũng yên tĩnh lại.

Một cái tên theo bọt khí từ miệng cậu thoát ra, mỗi bọt khí là một chữ.

Thích. Thiếu. Thương.

Thật sự là hồn trưởng! Cậu đã cho rằng cậu đã sớm, đã sớm quên rồi.

Sinh mệnh kỳ thật là một cái BH gì đó. Ít nhất, tình cảm dành cho một người, so ra, thật sự là không biết BH mấy chục lần nữa. Cho nên, khi Cố Tích Triều bình yên tĩnh lại ở phòng bệnh, trong lòng cậu khe khẽ cười. (*BH: ta không biết nó là gì, cơ mà ta đoán, nó cũng có bản chất như TMD chẳng hạn)

Bàn tay nóng, nóng rực như lửa.

Mà người nắm tay cậu, lại có khuôn mặt vô cùng tiêu tụy, trên khuôn mặt ấy, có một đôi mắt to sáng ngời.

Thích Thiếu Thương, đã lâu không gặp.

“Cố Tích Triều, em đúng là hồn trưởng, hồn trưởng a!”

Âm thanh này, quen thuộc quá! Nguyên lai, cậu vẫn chưa từng quên đi. Nguyên lai, ly biệt, chỉ càng khiến cậu đem anh nhẹ nhàng đặt vào thật sâu nơi đáy lòng. Nguyên lai, ly biệt, với anh và cậu mà nói, căn bản không hề có chút ý nghĩa...

Thích Thiếu Thương nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của cậu, trong đôi anh mắt dường như có thứ ánh sáng gì đó lóe sáng, ôn nhu và ảm áp.

“Nhan tiểu thư nói, đa tạ em”.

Người con gái cùng tên mà em liều mạng đi cứu ấy, cũng không phải là mẹ em đâu...

“Ân”.

Cố Tích Triều thực suy yếu, suy yếu đến mức chỉ phát ra được một thanh âm.

Đó có phải là mẹ của em hay không, đã không còn quan trọng nữa. Thời điểm màu lam của nước biển bao phủ cả thế giới quanh em, em nghe được thanh âm phản hồi khi đóng cánh cửa lại 5 năm trước.

Là anh, Thích Thiếu Thương.

(tiếng phản hồi – QT kaka nói là ‘hồi âm’ tức là thứ mn mong muốn tìm thấy được khi ấy, tìm thấy thứ trường tồn vĩnh viễn bên cạnh mn trong cuộc đời này ấy:”> ta lại đoán)

“Tích Triều...”

“Tích Triều, em là tên hồn trưởng”.

Em biết. Kỳ thật, chúng ta, đều là những tên hồn trưởng.

Cố Tích Triều thần nhiên nghĩ vậy, mà như thế cũng tốt, hồn trưởng nhất định sẽ bồi hồn trưởng cả đời. Ai, cũng đừng mong chạy trốn.

Thích Thiếu Thương thực không tiền đồ, hốc mắt đỏ hoe, đem người trên giường mắng đi mắng lại.

Cuối cùng, cúi đầu, một nụ hôn, dừng lại trên trán cậu.

Tích Triều, anh không có lời thề gì dành cho em hết.

Chính là, những nụ hôn cả đời này của anh, đều chỉ dành cho một người.

Là em.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ngon-nhi-toai>